

ΙΣΤΟΡΙΑ

της

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Ευνέχ. Ίδε Φυλλ. 330, 331 και 334.)

Γ.

Η ΣΙΒΥΛΛΑ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΗΩΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐν τούτοις ἡ γενναία ἀπόφασις τοῦ μαρκησίου τῶν Φερίων ὑπὲρ τῆς μίς Ὀνέιλ, ἅμα διαδοθεῖσα καὶ σχολιασθεῖσα ἐν τῇ χώρᾳ ὑπὸ τῆς τρικέντρου γλώσσης τῆς κυρίας Βωμηνίλ, ὀλίγον ἐτίμησε τῆς κρίσιν τοῦ μαρκησίου καὶ οὐχὶ πλέον ταύτης τὴν τοῦ ἐφημερίου δεικνυομένου-ὡς συνενόχου. Ἄλλως τε ὁμολογητέον ὅτι ὁ κόσμος, μὴ εἰσδύων εἰς τὰς λεπτομερείας, ἀλλὰ κρίνων τὰ πράγματα ἀπολύτως, εἶχε πως δίκαιον νὰ θεωρῆ ἀλλόκοτον καὶ ἀνώμαλον τοῦλάχιστον τὴν ὑποκειμένην σήμερον εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ πράξιν. Αὐτὸς ὁ μαρκήσιος, ἅμα καταπραυνθείσης τῆς πρώτης τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁρμῆς, μετὰ τινος ἀνησυχίας ἀνεπόλει τὴν εὐθύνην ἣν ἀνέλαβε δούς εἰς τὴν ἐγγόνην του αἰρετικὴν παιδαγωγόν. Ὁ δὲ ἐφημέριος, πλὴν τῆς κοινῆς κατακραυγῆς καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ συνειδήτου, ἔσχε καὶ τὴν δυσαρέσκειαν νὰ ἐπαινεθῆ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς κόμης, γέροντος χλιαροῦ τὴν πίστιν καὶ θεωροῦντος τὸν Βολταίρον Θεὸν—οὐτινος ἐφαίνετο νομίζων ἑαυτὸν προφήτην.

Ὁ ἀββᾶς Ρενώ ἐθαδίζε πρὸς τὴν ἐπαυλιν τῶν Φερίων δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς μίς Ὀνέιλ, ὅτε καθ' ὁδὸν ὑπέστη τοὺς ἀμφιδόλους ἐπαίνους τοῦ βολταριστοῦ δικαστοῦ. Ἐξηκολούθησε δὲ τὸν δρόμον, κεκλιμένον ἔχων τὸ μέτωπον, καὶ ἀπαντήσας τῷ μαρκησίῳ, ὅστις περιεπάτει τὸν πρῶτον του περίπατον ὑπὸ τὰς καστανάς τῆς εἰς τὴν ἐπαυλιν προσόδου, ἐνεπίστευσεν αὐτῷ μετ' ἀθωότητος τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως καὶ τὰς λύπας του.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, πιστεύσει ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐπὶ ῥόδων ἀκούω καθὼς σὺ τοὺς δυσαρέστους ψιθυρισμοὺς τῆς κοινῆς γνώμης, ὁμολογῶ δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ψήφος τοῦ εἰρηνοδίκου εἶναι κακὴ θές σύμπτωμα· διότι μετὰ τὴν λύπην τῶν φίλων ἡμῶν, τοῦτο μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ φοβώμεθα, λέγει ὁ σοφὸς, τὴν χαρὰν τῶν ἐχθρῶν. Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ μου ἀββᾶ, θὰ κρατήσω τὴν μίς Ὀνέιλ, διότι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ μου βίου παρετήρησα ὅτι αἱ ἐμπνεύσεις, τῆς καρδίας, περὶ

δυσκολώτερον ἀκολουθοῦμεναι ἢ αἱ ἐμπνεύσεις φρονήσεως φιλικύτου καὶ τετριμμένης, κατακρίνονται μὲν πάντοτε ὑπὸ τῆς κοινῆς, ἀλλὰ πολλάκις εὐλογοῦνται ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ βοηθήσωμεν ἀλλήλους, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ ὁ Θεός, καὶ τίποτε δὲν πρέπει νὰ παραμελήσωμεν, σὺ καὶ ἐγὼ, φίλε μου, ὅπως ἐξέλθωμεν νικηφόροι ἀπὸ τῆς λεπτῆς δοκιμασίας εἰς ἣν εἰσῆλθομεν, δηλαδὴ ὅπως διατηρήσωμεν εἰς τὴν Σιβύλλαν τὴν ἰσχυρὰν καὶ ποικίλην παιδείαν, ἣν ἡ μίς Ὀνέιλ φαίνεται τὰ μάλιστα ἀξία νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὴν, φυλάττοντες ἐν ταύτῳ εἰς τὸ παιδίον σώαν καὶ ἀνελλιπῆ τὴν πίστιν τῶν πατέρων του.

Ὅπως ἀσφαλέστερον ἐπιτευχθῆ ὁ διπλοῦς οὗτος σκοπός, ἂν καὶ δύο ἔτη ἀπῆτοῦντο εἰσέτι μέχρι τῆς ὠρισμένης εἰς τὴν πρώτην μετάληψιν τῆς Σιβύλλης ἡμέρας, (*) συνεφωνήθη ὁ μὲν ἀββᾶς Ρενώ ν' ἀρχίσῃ αὐθημερὸν σειρὰν μαθημάτων ἀντικείμενον ἐχόντων νὰ στηρίζωσιν ἐπὶ ἀδιασείστων βάσεων τὴν ἔρθοδοξίαν τῆς παιδείας. Ἐν ταύτῳ δὲ ἡ μίς Ὀνέιλ ἤθελεν ἀρχίσῃ ἀκινδύνως, ὡς ἤλπιζον, τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν καλλιέργειαν τῆς Σιβύλλης Ἄνης. Ἡ μίς Ὀνέιλ ἤθελε τηρήσει πιστῶς, — ὁ μαρκήσιος οὐδόλως ἀμφέβαλλε, — τὴν γενομένην αὐτῇ ῥητὴν παραγγελίαν μηδέποτε νὰ πραγματοποιηθῆ μετὰ τῆς μαθητρίας τῆς περὶ ὀρθοσκευτικῶν ζητημάτων, εἰ μὴ ὑπὸ τὴν ἐπόψιν τῆς γενικῆς ἠθικῆς· ἀλλ' ἂν τέλος, — διότι ἔπρεπε νὰ προῖδωαι πᾶν ἐνδεχόμενον, — ἡ μίς Ὀνέιλ, ἐξηπατώσα πικρῶς τὰς ἐλπίδας τοῦ μαρκησίου, ἐφαντάζετό ποτε νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῆς τὴν βίβλον ἀνὰ χεῖρας, ὁ ἀββᾶς Ρενώ δὲν θὰ ἦτο τάχα ἐκεῖ, ἀνοικτούς πάντοτ' ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνήσυχος μάλιστα καὶ ἔτοιμος νὰ βεβαιώσῃ εὐθὺς ἅμα διαλάμψασαν τὴν πλάνην τῆς μίς Ὀνέιλ;

Ὁ μαρκήσιος, ἐκτὸς τῶν προφυλάξεων τούτων παρίστατο τακτικῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἱρλανδοῦς ἡ ἀντικαθίστη εἰς τοῦτο τὴν μαρκησίαν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρητήθη τῆς ἐπιτηρήσεως ταύτης, ἣν ἔκρινεν ἀνωφελῆ ἅμα καὶ ὑβριστικὴν, καθ' ὅσον κάλλιον ἐξετίμα, ἐν τῇ οἰκειότητι τοῦ κοινοῦ βίου, τὸν εὐλαθεῖ καὶ τίμιον χαρακτήρα τῆς μίς Ὀνέιλ.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, νὰ φοβῆται τις παρὰ τῆς Λυγούστας Μαίρυ σκιὰν κἂν ἀτίμου πράξεως, εἶναι ὡς ἂν περιμένη νὰ ἴδῃ τὴν λεπτὴν καὶ λευκὴν ἰχτίδα (hermine) κυλιομένην αἴφνης εἰς βόρβορον δυσώδη ὡς τὸ αἰσχροτέρων τῶν ζωοτροφείων ἡμῶν ζῶον.

(*) Γνωστὸν ἐστὶ οἱ τοῦ δυτικοῦ δόγματος χριστιανοὶ παρασκευάζουσι τὰ παιδιά διδάσκοντες αὐτὰ τὴν κατήχησιν πρὶν ἢ μεταλάβωσι τῶν μυστηρίων· ὡστε παρ' αὐτοῖς οὐδέποτε μεταλαμβάνουσι τὴν ἡλίαν. Σ. Μι.

Τοιαύτη επίσης ἦτο ἡ πεποίθησις τῆς μαρκησίας καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ ἔφημερίου. Ὅθεν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι τίμιοι ἄνθρωποι, διασκεδασθεῖσών τῶν ἐν τῇ συνειδήσει ὑποψιῶν, ἠδυνήθησαν ν' ἀπολαύσωσι μετ' ἀμίκτου χαρᾶς τὴν ἀνάπτυξιν ἣν ἐλάμβανον μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ εὐτυχῆ φυσικὰ δῶρα τῆς Σιδύλλης ὑπὸ τὴν μαγικὴν ῥάβδον τῆς μίς Ὀνείλ. Ὁ σπάνιος οὗτος νοῦς ὦρμα τῷ ὄντι πρὸς τὸν φωτισμὸν μετὰ ζωηρότητος ἐπικινδύνου ἀν μὴ ἐμετριάζετο καὶ ὠδηγεῖτο ὑπὸ βεβκίας φιλοκαλίας καὶ φρονίμου μεθόδου· εὐτυχῶς ἡ μίς Ὀνείλ ἦτο ἀξία τοῦ ἔργου.

— Εἰμπορῶ, ὀλίγον κεντῶν αὐτὴν, νὰ τὴν καταστήσω θαῦμα, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος· ἀλλὰ προτιμῶ νὰ γείνη διακεκριμένη γυνή. Εἰς τοῦτο δὲ δὲν εἶμαι ἄξιος μεγάλων ἐπαίνων, διότι ἡ μικρὰ αὐτὴ κεφαλὴ μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλία ὁμοιάζει πρὸς κλωβίον πλήρες ἀνυπομόνων πτηνῶν εἰς τὰ ὁποῖα μόνον τὸν κόπον νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν ἔχω.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φεριῶν, χάιροντες διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὰς προόδους τῆς ἐγγόνης τῶν, ἠγάλλοντο ἐξ ἴσου καὶ ἐπὶ τῇ ἀγκυλῇ μεταβολῇ, ἣν παρατήρησαν εἰς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θεικτικαὶ σπουδαὶ καὶ τακτικαὶ κατέλαβον τὸν νοῦν τῆς. Μένουσα πάντοτε κοράσιον σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπές, δὲν ἠγάπα πλέον τοὺς συγκεχυμένους ῥεμβασμοὺς, εἰς οὓς παρεδίδοτο ἄλλοτε μετὰ παραδόξου εὐχαριστήσεως καὶ ὡτινες ἐξέτεινον σχεδὸν ἀκαταπύστως ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μελαγχολίαν ξένην εἰς τὴν ἑλικίαν αὐτῆς. Ὁ ὠραίος παιδικὸς αὐτῆς γέλωσ, δροσερὸς ὡς οἱ μικροὶ τῶν δασῶν καταρράκται, ἐξύπνιζε τότε συχνότερον τὴν ἠχὴ τῶν ἀρχαίων προδόμων. Ἀσμένως μάλιστα ἐδείκνυεν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ οἰκειότητι διάθεσιν νοῦς ἰλαρὰν, εἰς τὸ κωμικὸν ἐνίοτε μετατρεπομένην. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς εὐθυμίας ὅταν ἐξεβρῆγγυντο αἴφνης παρὰ τῇ νεάνιδι, συνεκρέτει μετὰ τῆς συνήθους σοβαρότητος τοῦ προσώπου τῆς ἀντίθεσιν μὴ ἀμοιροῦσαν χάριτος. Ἄν δὲ ὁ χαρακτῆρ οὗτος μὴ ἐπραύνετο ὑπὸ πολλῆς καὶ φυσικῆς ἀγαθότητος εὐκόλως ἤθελε μετατραπῆ εἰς σατυρικόν· διότι ἡ Σιδύλλα λεπτότατον νοῦν ἔχουσα ὑπὸ τὴν σώφρονά καὶ ἤσυχον μορφήν τῆς ἦτο ἐπιτηδειοτάτη εἰς τὸ νὰ καταλαμβάνη μετὰ ζωηρᾶς ἐξυδικείας τὰ ἐλαττώματα τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διερχόμενα. Ἡ καθαρὰ αὐτῆς φιλοκαλία ἠπθάνετο τὸ γελοῖον, ὡς τὸ λεπτόν οὐς αἰσθάνεται τὰς παραφωνίας. Μόλις ἐκράτει μολυβοκόνδυλον εἰς τοὺς δακτύλους, καὶ τὸ πνευματικὸν τοῦτο δῶρον ἀπεκαλύπτετο εἰς ἄμορφα μὲν σχεδιαγραφήματα ἀλλὰ κωμικὴν ἔκφρασιν ἔχοντα. Μάλιστα ὁ μαρκήσιος ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἐπιπλήξῃ αὐστηρῶς αὐτὴν διὰ τινὰ εἰκόνα τοιαύτην, ἐν ἣ ὁ αἰδήμων μύσταξ τῆς κυρίας Βωμενίλ καὶ ἡ ῥωμαϊκὴ αἰ-

τοῦ ἱππότου Θεοδώρου ἐλάμβανον κολοσσιαίας διαστάσεις.

Ἡ κυρία Βωμενίλ, καί τοι ἀγνοοῦσα τὴν περίστασιν ταύτην, πολλὰ ὀλίγον μετείχε, ὡς ἕκαστος ὑποθέτει, τῆς γλυκείας εὐχριστήσεως, ἣν ἡ ἐπιτυχῆς διδασκαλία τῆς μίς Ὀνείλ ἐνέβαλλεν εἰς τὴν ἐπαυλιῶν Φεριῶν. Ἄν τὴν ἐπίστευέ τις, ἔχαιρε τὰ μέγιστα ὅτι ὅσα προεῖδε δὲν συνέβησαν· ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ὑπῆρχον ἄνθρωποι εὐτυχέστεροι ἢ ὅσον ἦσαν ἄξιοι. Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει καλὸν τέλος διὰ κακῶν τρόπων, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς τὰ πράγματα δὲν εἶχον τελειώσει εἰσέτι.

— Καὶ θὰ ἰδῆς ἐφημέριε, ὅτι σήμερον αὔριον θὰ γίνη τίποτε, δὲν ἤξεύρω τί· ἀλλὰ θὰ συμβῆ τίποτε καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τῶν Φεριῶν θὰ πέσῃ, διότι τέλος πάντων ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, καὶ δὲν θὰ ἦτο δίκαιος ἂν ἔδιδε μέχρι τέλους δίκαιον εἰς τόσον ἄτοπον πείσμα καὶ εἰς οἶκτον τόσον ἄκκιρον. Σὲ δὲ, ἐφημέριε, δὲν σε κατακρίνω· οἱ λόγοι σου ἦσαν καθαρὸι, ἠλπίζας νὰ προσηλυτίσῃς τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο ὄν· ἀλλὰ πιστεύω, καὶ σὲ τὸ ὁμολογῶ κατ' ἴδιαν, ὅτι πρὸ καιροῦ κατέρρευσαν αἱ ἐλπίδες σου... αἰ· ὁμολόγησέ το, ταλαίπωρέ μου ἐφημέριε.

Ὁ ἐφημέριος ὁμολόγησεν. Ἡ κυρία Βωμενίλ εἶχεν ἐγγίσει εἰς τὸ πάσχον μέρος τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης καρδίας μετὰ τῆς βεβαίας ἐκείνης ὀρμῆς τῆς κακεντρεχείας. Διότι μετὰ πολλῆς πικρίας, ὀλίγον εἰσέτι διασκεδασθείσης, ἠναγκάσθη ὁ ἀδελφὸς Ρενὼ ν' ἀπαρνηθῆ τὸ ἐνδοξὸν τοῦτο ὄνειρον ὑφ' οὗ ἐβασκίθη πρὸς στιγμὴν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον εἶδεν ἐαυτὸν στεφανοῦντα τὴν μίς Ὀνείλ διὰ τοῦ καλύμματος τῶν κατηχουμένων· ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς συνουμίαι μετὰ τῆς Ἰρλανθῆς ἤρκεσαν ὅπως ἀναγνωρίσῃ ἐν αὐτῇ ἱκανὴν ἀνάπτυξιν γνώσεων καὶ εὐστάθειαν ἀρχῶν, μεθ' ὧν μετριοφρονῶν δὲν συνῆψε πάλιν. Αὐτὸς δὲ ὁ μαρκήσιος ἐνίσχυσε τὸν ἔφημεριον εἰς τὴν προφύλαξιν, λέγων αὐτῷ εὐγενῶς ὅτι οὐδὲν ὠφείλε νὰ βιάσῃ, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ νὰ ὠριμασθῶσι τὰ πράγματα καὶ ὅτι ἡ μίς Ὀνείλ δὲν ἦτο κοινὸς νοῦς, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐφάνετο σημαῖνον παρὰ τῷ μαρκησίῳ ὅτι ὁ ἐφημέριος ἦτο νοῦς ἑκτακτος.

Ἄλλως τε ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆς ἀπάτης ἣν ἔθρεψε τὸ κατ' ἀρχὰς ὑπὲρ τῆς μίς Ὀνείλ, ἐπιμελέστερον διὰ τοῦτο ἐφρόντιζε περὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνατεθειμένου μέρους τῆς ἀνατροφῆς τῆς Σιδύλλης. Ἐκ τούτου δὲ τοῦλάχιστον προαμυθίας ἠσθάνετο μεγάλας. Εἶχε περιορίσει εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τὰ μαθήματα τοῦ πρώτου ἔτους, φυλάττων διὰ τὸ δεύτερον τὰς δογματικὰς παραδόσεις τῆς κληρονομίας. Τὸ ἀνατολικὸν τῆς Βίβλου μεγαλεῖον καὶ τὰ συγκινητικὰ αὐτῆς διηγήματα, τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ μάρτυρες

καὶ οἱ ἅγιοι αὐτῶν, ἐνετυποῦντο ζωηρῶς εἰς τὴν φαντασίαν τῆς Σιδύλλης καὶ διήγειρον ἐν αὐτῇ ζέσιν θρησκευτικὴν ἀντικαταστήσασαν μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ἀόριστον ποίησιν τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας. Δὲν ἐπεκαλεῖτο πλέον ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῶν δασῶν μαγίσσας χρυσᾶ ἐνδεδυμένας καὶ μαγικούς πύργους καὶ βασιλόπαιδας κυνηγούς· ἀλλὰ αὐστηρὰς θηβαίδας, ὠχροῦς ἐρημίτας καὶ ἀγίας ποιμενίδας· τὸν Θεὸν μάλιστα ἐκείνον τὸν μυστηριώδη καὶ σεμνόν, οὗ τινος ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀγαθότης, διαλάμπουσαι περὶ αὐτὴν εἰς ἄπασαν τὴν φύσιν, μετὰ τῶν χόρτων φύομεναι, μετὰ τῶν τρικυμιῶν μυκώμεναι, μετὰ τῶν ἄστρον ἀπαστράπτουσαι, ἐτάρασσον τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ ἐθέλων τὴν καρδίαν.

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐνθουσιασμὸς τῆς Σιδύλλης, ἀν καὶ ἐν γένει ὑπῆρχεν εἰς τε τοὺς Φερίους καὶ τὸν ἐφημέριον πηγὴ χαρᾶς καὶ ἀντικείμενον γλυκυτάτης ὀμιλίας, ἐνέβαλλεν ὁμῶς αὐτοῦς καὶ εἰς τινὰ ἀμηχανίαν διὰ τῶν παραδόξων τρόπων δι' ὧν διεδηλοῦτο ἐνίοτε. Ἦναγκάσθησάν ποτε νὰ ἐπιπλήξωσιν αὐστηρῶς τὴν Σιδύλλαν, ἣτις, περιπατοῦσα εἰς τὴν δένδροστοιχίαν ἐν ὧρα ψύχους ἔκρινε θεῖον ν' ἀπεκδυθῆ τὸ ἐπανωφόριόν της ὑπὲρ μικρᾶς ἐπαίτιδος, καὶ καταλήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς καταρροῆς. Ἄλλοτε πάλιν εἶρον αὐτὴν προσευχομένην γονυπετῆ ἐπὶ τῶν τροχῶν πτεροιστήρων, ὅπως μιμηθῆ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἁγίων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀλλ' εὐκόλως ἐπανήγαγον εἰς τὴν ἀλήθειαν τὴν φύσει εὐθυτάτην κρίσιν τῆς Σιδύλλης καὶ ὀλίγοι φρόνιμοι λόγοι κατενίκησαν ἀκόπως τὴν ὑπερβολὴν ταύτην τοῦ ζήλου. Συνέθη μάλιστα οὐχὶ ἄπαξ νὰ θυμιάσῃ ὁ μαρκήσιος δικαίως τὸ ὕψος καὶ τὴν καθαρότητα, δι' ὧν περιεβάλλοντο αἱ ὀρμαὶ τῆς γεννωμένης ἐκείνης εὐλαθείας. Ἐν ἔτος περίπου μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς μίς Ὀνέλλ εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὁ γέρον μαρκήσιος, πάντοτε ἐξυπνος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἀνέπνεεν εἰς τὸ παράθυρον τὸν ὑγειεινὸν πρῶτα· τινὸς τοῦ Ἀπριλίου ἀέρα, ὅτε εἶδε τὴν Σιδύλλαν βαδίζουσαν μόνην πρὸς τὸ δάσος.

— Ποῦ πηγαίνει ἄρά γε ἡ Σιδύλλα πόσον πρῶτ', ἀγαπητή μου; εἶπεν ὁ μαρκήσιος στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκά του. Δὲν ἐπίστευα κἄν ὅτι ἐσηκώθη καὶ ἰδοὺ αὐτὴ κινεῖ. Φαίνεται ὡς ἂν κρύπτεται. Τί ἔχει εἰς ἐκεῖνο τὸ καλῆθρον;

— Ἀγνοῶ φίλε μου, τί μυστηριώδες ἐτοιμάζει, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία· ἀλλὰ πρό τινων ἡμερῶν ἔχει πολλάς συνεντεύξεις μὲ τὸν Ἰάκωβον Φεραί. Χθὲς ἐκλείσθη εἰς τὴν καμάραν της δύο ὥρας ὀλοκλήρους καὶ σήμερον μ' ἐπῆρε τὸ θυμιατήριόν μου. Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσύτερον.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν, ἀγαπητή μου.

Ὁ Κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φερίων εὐκόλως ἀνεῦρον ἐπὶ τῆς ἐπιμελῶς κοσμημένης ἔμμου τῆς

καλυπτούσης τοὺς ὀρχάτους περὶ τὴν ἑπαυλιν, τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς Σιδύλλης καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτῆ ἴχνηλασία ἔφερεν αὐτοῦς μετὰ τινὰς στιγμὰς πορείας, εἰς ἄδενδρόν τι μέρος ἐπιστέφον τὴν ὑψηλότεραν τοῦ δάσους ἐξοχὴν. Ἡ τοποθεσία αὐτῆ δικαίως ἐδοξάζετο ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. Περικυκλουμένη ὑπὸ μεγάλων καὶ λαμπρῶν δένδρων, ἠνοίγετο πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῶν ἡρέμα κλιμακουμένων κλιτύων σειρᾶς χλοαζόντων λοφίσκων. Μεταξὺ τῶν νεώτων τῶν λοφίσκων τούτων, ὧν αἱ δύο παράλληλοι σειραὶ ἠγγίζον πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν βάσιν, εὐρεῖα χαράδρα ἐξετείνετο ἐλισσομένη μέχρι τῆς παραλίας, σχηματίζουσα κατὰ τὸν ὀρίζοντα τριγωνικὸν ὄρμον, ὃν ὁ Ὠκεανὸς ἐπλήρου ὅτε μὲν δι' ἰλαροῦ γλαυκοῦ χρώματος, ὅτε δὲ διὰ κυμάτων ἀλλοιωδῶν καὶ ἐπαργύρων. Κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ἀδένδρου τούτου τόπου, κολοσσιαία δρυς ὑπὸ τῶν αἰώνων κοιλωθεῖσα, ὑψοῦτο ἐρημίτις, καλύπτουσα διὰ τῆς ἰδίας σκιᾶς ἐν ἐκ τῶν σπανίων ἐπὶ τῆς νορμανδικῆς ἀκτῆς ὑπὸ τῶν κελτικῶν θρησκευμάτων ὑπολειφθέντων μνημείων, ἥτοι μεγίστην τράπεζαν ἐκ λίθου ἀκατεργάστου, παράδοξον καὶ ἀγρίαν ὕψιν ἔχουσαν καὶ φαινομένην σύγχρονον αὐτῆς.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φερίων, πλησιάσαντες ἐκεῖ, ἐστάθησαν αἴφνης ἀκούσαντες τὴν φωνὴν τῆς Σιδύλλης ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν. Ἡ κορίσκη ὀμίλει ζωηρῶς ἐπιπλήττουσα καὶ σχεδὸν ἀπειλοῦσα, ἔπειτα ἔπαυσε, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὀσμὴ θυμιάματος ἐχύθη εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ δὲ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία, ὧν ἡ περιέργεια ζωηρῶς ἐκεντήθη τότε, κατέλιπον τὴν ὁδὸν, εἰσῆλθον ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ ἔφθασαν μετὰ προφυλάξεως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Εἶδον δὲ τὴν Σιδύλλαν γονυπετοῦσαν παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς δρυὸς καὶ ἐνώπιον τῆς λιθίνης τραπέζης, τὰ βλέμματα ἀτενίζουσαν πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος καθ' ὃ ἡ θάλασσα πρὸς τὸν οὐρανὸν συνεχείτο, καὶ τὰ διηνογμένα χεῖλη αὐτῆς ἐφαίνοντο προσευχόμενα. Εἰς τὸν κορμὸν δὲ τοῦ δένδρου ἐκρέμαντο μεγάλα γράμματα ὑπὸ πεπλεγμένων ἀγρίων ἔων ἐσχηματισμένα καὶ συγκροτούμενα τὴν λέξιν — ΘΕΟΣ. — Ἐπὶ τῆς ἐκ γρανίτου τραπέζης ἔκειτο τὸ θυμιατήριον ἐκπέμπων ἐλαφρὸν νέφος καπνοῦ εὐ τινος ἡ ἔλιξ ἐξετυλίσσετο βραδέως ἐπὶ τοῦ ἀπωτάτου τοῦ Ὠκεανοῦ γλαυκώματος. Εἰς δὲ τῶν σημαντικωτέρων τύπων τῆς εἰκόνης, ἦτο ἡ παρουσία τοῦ παράφρονος Φεραί, ὅστις ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν τινὴ συνεσταλμένος παρὰ τι δένδρον καὶ πρατηρῶν τὴν Σιδύλλαν μετ' ὕψους τεταπεινωμένης ἅμα καὶ ἀγρίας ὡς δεδαρμένος σκύλος.

Τὴν σκηνὴν ταύτην ἰδοῦσα ἡ μαρκησία ἐτάκη εἰς δάκρυα, καὶ, γονυπετήσασα ἐπὶ τῆς χλόης, ἤνωσε τὴν διάπυρον προσευχὴν της πρὸς τὴν ἐκ τῆς καθα-

ρας τοῦ παιδίου καρδίας εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπειπομένην. Ἐν τούτοις ὁ μαρκήσιος διέμεινεν ἀκίνητος, τὸ μέτωπον σκεπτικὸν ἔχων καὶ σχεδὸν ἔμφροντις.

— Τί ἔχεις, φίλε μου; εἶπεν ἀνεγειρομένη ἡ μαρκησία.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη; ὑπάγωμεν νὰ τὴν φιλήσωμεν.

Ἡ δὲ Σιδύλλα; ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν πλησιάζοντων βημάτων, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς καὶ ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς χαμαικέρκασον.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον μαρκήσιος σφίγγας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, σὲ ἐπαινῶ· ἀλλὰ λείπει σταυρὸς εἰς τὴν ἀγίαν σου τράπεζαν· πρέπει νὰ ἀνεθυμίζεσαι ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ πλησίον τῆς δυνάμεώς του.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν, Σιδύλλα, θὰ βάλω ἓνα σταυρὸν.

— Σὺ μόνη, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἔπλεξες αὐτὰ τὰ ὠραία γράμματα;

— Ἐγὼ ἀπεκρίθη ἡ Σιδύλλα, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἔκοψε τὰ ἴα. Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω νὰ προσυχηθῆ καὶ αὐτός; Εἶναι τέρας!

Ἡ Σιδύλλα προσέθηκεν εἰς τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην κίνησιν τινὰ τῶν ἐφύων φοβερὰν, σκληρῶς λυπήσασαν, ὡς ἐφάνη, τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ταπεινώσας πρὸς τὸ ἔδαφος τὰ πεπλανημένα βλέμματά του ἐψιθύρισε δειλῶς.

— Δὲν ὑπάρχει Θεός!

— Ταλαιπώρε! ἀνέκραξεν ἡ Σιδύλλα, καὶ ὠθήσασα αἶφνης αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων κατέστρεψε τὴν ἰσορροπίαν του. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν ἐξηπλωμένον παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου εἰς θέσιν ἀδεξίαν καὶ περίτρομον, ἔββηξεν ἀποτόμως εἰς τὰ δάση γλυκῶν ἔχων γέλωτος, καὶ, ὑψώσασα τοὺς ὄμους:

— Ἀνόητε! εἶπε:

Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐθέληθη:

(Ἐπιτεταί· συνέχεται.)

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ἘΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓῃ

Βασ. Ἑταιρίαν τῶν Ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου.

Κατὰ τὴν 23^η Δεκεμβρίου λ' ε' συνήλθεν ἡ ἔντιμος αὕτη ἑταιρία εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν προεδρεύοντος τοῦ ἀντιπροέδρου, αὐτῆς Κ. Κ. Φ. Βεγγερόπου μυστικοῦ ἀρχαιοφύλακος καὶ ἱστοριογράφου τοῦ Βασιλείου τῆς Δανίας.

Κύριος σκοπὸς τῆς συνεδριάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἐκλογή νέου προέδρου, ἀποβιώσαντος, κακῆ τύχῃ, τοῦ ἐνδόξου μνήμης προέδρου καὶ προστάτου αὐτῆς Φρεδερίκου τοῦ Ζ', ὅστις, οὐ μόνον ὡς πρόεδρος καὶ βασιλεὺς συνέδραμεν αἰείπατε τὴν ἑταιρίαν, ἀλλὰ

καὶ ὡς ἐνεργητικὸν μέλος δι' ἰδίων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ ἐρευνῶν συνέτεινε παντὶ σθένει εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς προαγωγὴν· τούτου ἕνεκεν ἀπεφῆνατο ὁμαθυμαδὸν ἡ ἑταιρία, ὅπως ἐν γενικῇ συνεδριάσει ἐκφωνηθῆ κατάλληλος λόγος πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ αἰοδίου τούτου ἀνδρός.

Παραψηφεί· δὲ ἐξελέχθη πρόεδρος ὁ νέος τῆς Δανίας Βασιλεὺς Χριστιανὸς ὁ Θ', ὅστις δεξάμενος ἀσμένως τὴν προεδρείαν ὑπόσκησε νὰ διαθεσβαίωσῃ, διὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, τὴν ἑταιρίαν ὅτι εὐχαρίστως θέλει ἐπιδοκιμασῆ αὐτῇ τὰς αὐτὰς τοῦ προκατόχου του μερίμνας πρὸς προαγωγὴν αὐτῆς.

Ἀκολούθως λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἀξιότιμος γραμματεὺς αὐτῆς, ὁ καὶ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας Κ. Κάρολος Ράφνος, ἐξέθεσεν ἐν συντόμῳ τὴν κατάστασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἑταιρίας.

Συγχρόνως δὲ ἀπεφασίσθη ἡ ἐκδοσις ἱστορικῆς περιγραφῆς τῆς Ἰσλανδίας ἀπὸ τῆς προσηρτήσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Νορβηγίαν καὶ Δανίαν ἡτοι ἀπὸ τοῦ 1264 ἔτους μέχρι τοῦ 1800, καὶ εἰ δυνατόν μέχρι τοῦ 1852· ἡ δεσύνταξις τοῦ συγγράμματος τούτου ἀνετέθη εἰς τὸν ἀρχαιοφύλακα τῆς αὐτῆς ἑταιρίας Κ. Ἰω. Σιγυρδσῶνα.

Ἐγένετο ὡσαύτως λόγος καὶ περὶ τῶν ἀποσταλεισῶν τῆ ἑταιρίᾳ διαφόρων ἀξιολόγων διατριβῶν ἵνα καταχωρισθῶσιν εἰς τὰ προσεχῆ τεύχη τῶν χρονικῶν αὐτῆς. Μεταξὺ δὲ τῶν διατριβῶν τούτων εἰσὶν ἄξια λόγου, αἱ ἐπιγραφόμεναι: Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἀρκτώας φιλολογίας, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ν. Μ. Πετερσένου. — Περὶ διαφόρων ῥωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων ἀνακλυφθεισῶν ἐν Σελανδίᾳ, ὑπὸ Κ. Φ. Χέρβστου. — Περιγραφὴν ἀρχαίου τινὸς ῥωμαϊκοῦ νομίσματος ἀνευρεθέντος ἐν τῷ τῆς Σάνδης νεκροταφείῳ. — Περὶ τῆς ἐν ταῖς Σελανδίαις καὶ ταῖς Ὀρκάσι νήσοις ἀρκτώας ἐθνικότητος, ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Γριμύρου Θομσένου. — Περὶ τῆς ἐν Νορβηγίᾳ δουλείας, ὑπὸ Λ. Γισσσίγγου. — Περιγραφὴ τοῦ ἐν Σλεσβίγῃ Πωφόλτου, ἐνθα ἐβαπτίσθη ὁ βασιλεὺς Ἀράλδος, ὑπὸ Χρ. Κ. Λωρενζένου. — Ἱστορικὴ περιγραφὴ τοῦ ἄστεως Γοττόρπου τοῦ ἐν Σλεσβίγῃ, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. — Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Ἰσλανδικοῦ νόμου Βαλδεμάρου τοῦ Δ', ὑπὸ Κονράδου Γισλάσωνος. — Εἰκασίαι τινὲς ἐπὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων Vainöla, Pohjola. κ. λ. περὶ ὧν γίνεται μνεῖα ἐν τῷ ποιήματι Καλεθάλα, ὑπὸ Α. Ι. Εὐρωπαίου. — Περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ σημασίας διαφόρων τῆς Σελανδίας τοπικῶν ὀνομάτων, ὑπὸ Αἰμιλίου Μαδσένου. — Διατριβὴ περὶ τῶν ἐν ἀρκτῶ ἠρωϊκῶν παραδόσεων τῶν Καρολοβιγγίων, ὑπὸ Κ. Ροσεμβέργου. — Περὶ τῆς δημόδους πίστεως τῶν ἀρκτῶων λαῶν καὶ ἰδίως τῶν Ἰσλανδῶν, ὑπὸ Βενεδικτῶ Γριωνδάχου.